

[Kirkegaard]

Finansministeren argumenterede mod hjemmelsproblemet under andenbehandlingen af beslutningsforslag nr. B 98 i tirsdags. Han krøb i ly bag et notat fra Justitsministeriet og sagde ifølge udskriften fra debatten følgende:

»Vi er jo ikke klogere end de klogeste jurister her i landet, og vi har selvfølgelig forsikret os om deres vurdering, før vi har lagt os fast på en løsning.«

Det lyder jo mystisk. Enten har Justitsministeriet altså godkendt en fremgangsmåde, der ikke er hjemmel til, eller også har finansministeren rent ud sagt forsøgt at binde Folketinget en skrøne på ærmet.

Jeg ved godt, at finansministeren under henvisning til beløbsstørrelsen, der er beskeden, ikke mener, at der her er tale om et større problem. Det er jeg ikke enig i, for uanset beløbsstørrelsen skal hjemmelsgrundlaget være i orden, ellers bryder hele systemet sammen.

Under samme anden behandling sagde finansministeren, at jeg var detaljernes mand. Det kan man bestemt ikke i denne sag sige om finansministeren, men det værste er, at finansministeren i denne sag ganske og aldeles har mistet overblikket og løber rundt i manegen med hovedet under armen.

Men jeg vil gerne bede skatteministeren om at forklare sig. Har ministeren misinformeret Folketinget, eller har Justitsministeriet godkendt en løsning, der ikke er hjemmel til?

Om det politiske blot dette: Under førstebehandlingen viste det sig, at med vedtagelsen af lovforslag nr. L 235 ville der ikke længere være sikkerhed for, at faldende udgifter til arbejdsløshedsdagpenge automatisk ville medføre nedsættelse af bidraget til Dagpengefonden. Det skyldes, at lovforslag nr. L 235 gør de tre fonde til forbundne kar, som pengene kan flyde imellem. Det kaldte skatteministeren misinformation.

Under udvalgsbehandlingen har jeg bedt skatteministeren konkretisere denne påstand. Det har han ikke kunnet eller ønsket, tværtimod fremgår det klart af svaret på spørgsmål nr. 10, at jeg har ret og skatteministeren uret.

Hvis udgifterne til dagpenge falder, kan det betyde lavere bidrag, men regeringen kan i stedet vælge at lade pengene taprende ud af Aktiveringsfonden, og så bliver bidraget ikke nedsat. Jeg vælger formuleringen taprende, for jeg ved, at man i regeringen ikke kan lide udtryk-

ket fosse, der ellers er et udmærket ord for det samme fænomen.

Mon der er nogen, der har fantasi til at forestille sig, at en socialdemokratisk regering ikke ville vælge den sidste mulighed, og herefter har hele konstruktionen ikke et klap med arbejdsmarkedsbidrag at gøre. Tilbage er en ren bruttoskat, og derfor stemmer vi nej, selv om der faktisk er et par elementer i forslaget, der er ganske fornuftige.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg tror, der vil kunne samles flertal i Folketinget for, at vi ikke genopliver en debat, som har været ført, og hvor vi kender alle synspunkterne. Derfor vil jeg nøjes med at svare på hr. Kirkegaards påstand om, at jeg skulle have givet Folketinget forkerte oplysninger.

Jeg blev spurgt i samrådet i onsdags, som også refereret af hr. Kirkegaard, om opkrævning af arbejdsmarkedsbidrag, for så vidt angår de pågældende ydelser, der udbetales af kommunerne. Svaret var, at jura jo ikke er eksakt videnskab, men ud fra de juridiske vurderinger, som var foretaget i mit departement, var det opfattelsen, at man kunne give kommunerne den frist, som man også har givet de statslige myndigheder.

Efterfølgende har sagen været vurderet i Justitsministeriet. Justitsministeren har oplyst over for Finansudvalget, at Justitsministeriets vurdering er, at det var tvivlsomt, om man kunne det.

Justitsministeriet og Skatteministeriet er enige om, at de eneste, der kan tage endelig stilling i sådan en sag, er domstolene, men i og med at Justitsministeriet er den myndighed, vi i den juridiske vurdering støtter os til, er det meddelt kommunerne, at vi selvfølgelig følger Justitsministeriets vurdering af den pågældende sag.

Finansministeren har tilsendt kommunerne en sådan henvendelse, og så kan vi selvfølgelig fortsætte lange diskussioner om jura eller ikke-jura. Den eneste måde, hvorpå en sag endelig kan afklares, er ved en retssag, men vi har, som vi altid gør i den slags sager, fulgt Justitsministeriets afgørelse både hvad angår statslige bidrag og kommunale bidrag.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Jeg forstår nu, at forklaringen er, at den juri-